

Rafel

SEBASTIÀ ALZAMORA

Rafel, sols tenies disset anys quan
el gust de la teva sang conegueres.
Cantaren misses, per tu, i les campanes
d'aram varen dir el teu nom, com pertocava.
Férem lectures bíbliques, estúpides,
amb les butxaques farcides de llàgrimes.
El matí, ben prest, t'haviem portat
cap a la fossa, a bescoll d'al·lots flonjos,
dintre el taüt contraxapat de pena
i tot el poble era el so dels teus peus.

Passà un estiu com una sotragada.
Cada divendres, puntuals com llunes,
compràvem flors en el mercat del poble
i les portàvem a la teva estança.
Tenia tota aquella mort de tu
al davant meu, com un llarg panorama
per caminar-hi sense moltes ganes,
com una lluna esmaltada de ràbia,
vas deixar tu uns espais, Rafel, em sents
de qualsevol noció de solidesa.

I ara tan sols puc dir, Rafel, que el temps
és la memòria. Que els àngels, sovint
resulten ser anomalies grolleres.
Hem definit la talla d'una espera,
la pauta exacta dels mesos de maig,
que sempre venen amb aire de tu.

Així i tot no t'hem oblidat, encara:
pel joc d'imatges del qual emergesc,
per les converses interessant com
revelacions subtils, ha corregut
el teu semblant, talment una juguesca
contra el passat i les coses extintes.

Buscar-nos tots nosaltres sense pausa,
pensant, Rafel, tot el que no sabries,
sabent en tu que morir és no poder
tocar-se. Caure de grapes, Rafel.

I ara tan sols puc dir, Rafel...

ALZAMORA, Sebastià (1994): *Rafel*. Barcelona: Edicions 62.